

λιά, με τὰ παράθυρα κλεισμένα, ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἀνοιξε ἡ θύρα καὶ μπήκε μέσα κάποιος. Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας, χύθηκε ὅλη ἡ μέρα μέσα στὸ σπίτι καὶ καταλάβαμε ὅτι εἶχε ξεπέσει ἔξω ἡ κακοκαιρία, κι' εἶχε λαγαρίσει ὁ οὐρανός. Ἀμέσως, λοιπόν, βγαίνομε ἔξω καὶ τραβοῦμε κατὰ τὴν Ἐκκλησιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸν πεσμένον δέντρο. Σὲ λίγο μαζεύτηκε ἐκεῖ ὅλο τὸ χωριό: ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ περιεργάζονταν ὅλοι τὸν νικημένον γίγαντα μὲ μιὰ μεγάλη κατήφεια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τοῦ ἔκαναν τὴν κηδεῖα. Καθένας εὗρσκε κατὶ καλὸ νὰ εἰπῇ γιὰ τὸν κατὰ-κοπον ἥρωα καὶ μόνον ἓνας δὲν ἔλεγε τίποτε, κι' αὐτὸς εἶταν ἓνας χωριανός μας, ποῦ ἔκανε τὸν ξυλοκόπο στὴν ξενιτειά. Κουνοῦσε τὸ κεφάλι του κι' ἔκανε πῶς σκέφτονταν βαθυά.

— Τί σκέφτεσαι ἔτσι βαθυά.

Τοῦ εἶπε ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς χωριανούς μας.

— Τί σκέφτομαι; (Ἀπολογήθηκε ἐκεῖνος). Σκέφτομαι ὅτι αὐτὸς ὁ δέντρος, ἂν εἶταν μέσα σὲ μιὰ Πολιτεία τὸν χειμῶνα, θάξιζε δέκα λίρες! Βγάζει διακόσια σωστά φορτώματα ξύλα!...

— Δέκα λίρες αὐτὸς ὁ δέντρος; (Τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, ποῦ εἶταν κι' ἐπίτροπος καὶ χτίτορας τῆς Ἐκκλησιᾶς). Ἐγὼ σοῦ τὸν δίνω μισὴ λίρα μόνον. Τὸν παίρεις;

— Τὸν παίρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὸν Ἀῖ—Λιᾶ. Φοβοῦμαι μὴ μοῦ βγῇ σὲ κακό.

— Γιατί νὰ φοβῇς τὸν Ἀῖ—Λιᾶ, (τοῦ εἶπε ὁ Λώλης ὁ Γκατζώνης). Ἀφοῦ θὰ τὸν ἀγοράσης τὸν δέντρο;

Μ' αὐτὸν τὸν λόγο καταπίεστηκε ὁ ἄνθρωπος, ἔβγαλε τὴν σακκούλα ἀπὸ τὸν κόρφο του, τὴν ἔλυνε ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μισὴ λίρα καὶ τὴν ἔδωκε στὸν πατέρα μου. Ὁ πατέρας μου, λαβαίνοντας τὴν μισὴ λίρα τοῦ εἶπε:

— Καλὲς διαφορὲς!

Καὶ γύρισαν ὅλοι στὰ σπίτια τους λυπημένοι ἀπὸ τὴν ἐντύπωση τοῦ πεσμένου δέντρο.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ—πρωτὶ παρουσιάστηκε στὸν πατέρα μου ὁ ἀγοραστής τοῦ πεσμένου δέντρο καὶ μὲ μιὰ μεγάλη κατήφεια, χυμ' ἡν στὸ πρόσωπό του, τοῦ εἶπε:

— Νὰ μὲ σχωρέ'ης, ἀφεντικό! Δὲν τὸν κόβω τὸν πεσμένον δέντρο, κι' ἂν θέλ'ς γύρ'σε μου τὴν μισὴ λίρα, ποῦ σῶδωκα, κι' ἂν δὲν θέλ'ς μὴ μοῦ τὴν γυρί'ης.

— Γιατί, μωρὲ χαμένε; (Τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου) Γιατί μετάνιωσες;

— Δὲν μετάνιωσα, ἀφεντικό μ', δὲν μετάνιωσα, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸν δίν' τὸν δέντρο ὁ νοικοκύρ'ς!

— Ποιὸς νοικοκύρης;

Τὸν ἐρώτησε ὁ πατέρας μου μὲ ἀπορία.

—...Ὁ Ἀῖ—Λιᾶς! Δὲν λὲς πῶς ξημέρωσα ζωντανός! Ἦρθε, ἀφεντικό μ', ὁ ἴδιος ὁ Ἀῖ—Λιᾶς στὸν ὕπνο μου, ὅπως τὸν γλέπομε ζωγραφισμένο στὴν εἰκόνα του, ἀπὸ προιάλλης κι' ἀναμιλλιάρης κι' ἄγριος ἄγριος, ἀπαράλλαχτος, σοῦ λέω, ὅπως τὸν γλέπομε στὴν εἰκόνα του ζωγραφισμένο καὶ μοῦ εἶπε:

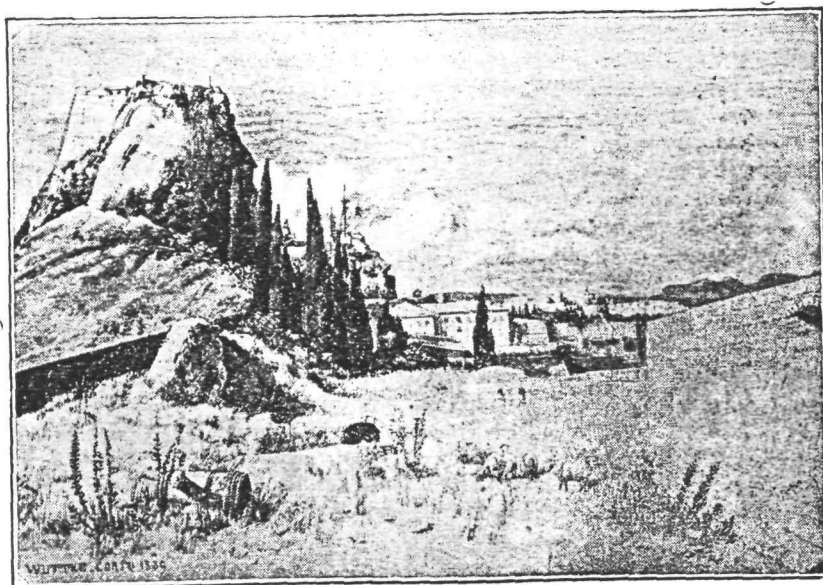
— «Ἐσύ εἶσαι, ποῦ θέλ'σες ν' ἀγορά'ης τὸν πεσμένον δέντρο μου;» Καὶ φάπ! μοῦ δίνει μιὰ κατάμουτρα. Ἐγὼ, σὰν τὸν γνώρισα ποῦ εἶταν ὁ ἴδιος κι' ὁ κατὰ-ἴδιος ὁ Ἅγιος, ἄρχισα νὰ τρέμω σὰν τὸ καλάμι στὸ ρέμα, καὶ τοῦ εἶπα μὲ μισοκοιμημένη φωνὴ στὸν λιὰ-ραγγά μου:

— «Σχώρεσέ με, Ἄγιέ μου! Σχώρεσέ με! Δὲν τὸν κόβω τὸν δέντρο σου! Δὲν τὸν κόβω!»

Κι' ὁ Ἅγιος μοῦ εἶπε πάλε:

— «Κύτταξε μὴν τὸν κόψης, γιατί δὲν ἔχεις πλεῖο ζήση!» Κι' ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ μπροστά μου. Εὐ-πνησα ἀμέσως τ' ἄκριτα μεσάνυχτα, ἔκανα τὸν σταυρό μου, ξύπνησα καὶ τὴν γυναῖκα μου ἀπὸ τὸν φόβο μου, κι' ἀπὸ τότε, ὥς ποῦ νὰ ξημερώσῃ, δὲν κάναμε ἄλλο παρὰ σταυροὺς καὶ μετάνοιες μπροστά στὸ εἰκό-νισμα.

Ὁ πατέρας μου ξαφνίστηκε ἀπ' αὐτά, ποῦ τοῦ εἶπε ὁ ἀγοραστής τοῦ πεσμένου δέντρο, ἔκανε κι' αὐτὸς

H. Dinckels

Τὰ κυπαρίσσια τοῦ χωριοῦ